

Cao nguyên Lâm Viên, vùng đất đại ngàn của núi rừng đất nước. Vùng đất đã để lại biết bao gợi nhớ, nơi một số đàn anh CTSQ trước đây khi ra trường đã theo học tại hai quân trường, Võ Bị Quốc Gia Việt Nam và Đại Học Chiến Tranh Chính Trị. Cả hai quân trường này, đã là hoài bão và niềm mơ ước của các TSQ khi ra trường.

Tôi đến với Lâm Viên khi không còn nặng trĩu trên vai cái ‘nợ đèn sách’ của những chàng lính trẻ TSQ Vũng Tàu. Hôm nay lên Lâm Viên, là đi theo tiếng gọi thiêng liêng của gia đình, tìm đến để chia sẻ tình thương trong gia tộc. Mảnh đất cao nguyên này, đã kết hợp tình yêu của duyên phận: giữa chàng trai miền sông nước Cửu Long, mang trong mình dòng máu hậu duệ của CTSQ, với nàng sơn nữ xinh đẹp của núi rừng cao nguyên. Tình yêu của đôi trẻ đã là biểu tượng hòa nhịp của Sông và Núi, như chuyện kể ngày xưa, khi 50 người con theo Mẹ lên núi và 50 người con theo Cha xuống biển trong huyền thoại Lạc Long Quân và Âu Cơ.

Tôi đã đến Lâm Viên vào những ngày của tháng 10, khi cái nóng và cái gió vẫn còn ngự trị trên đồi núi. Những cảnh tượng thiên nhiên bày ra trước mắt như một bức tranh vẽ. Phải nói là ngạc nhiên khi nhìn một loài hoa dại, nở rộ khắp nơi. Hoa chen lẫn vào vườn trà, hoa khoe sắc cùng vườn cà phê xanh lá, và

hoa trải mình như một tấm thảm vàng dưới những đồi thông bạt ngàn. Hoa còn chen lên triền núi, nằm im ngẩn ngơ bên cạnh bờ suối mát, hoặc len qua từng khe đá. Hoa khoe mình dưới nắng ấm mặt trời, và tấm mát trong cơn mưa chiều cao nguyên. Hoa rực rỡ sắc vàng, chế ngự cả một vùng không gian rộng lớn, làm mờ đi sắc màu của các loài hoa khác. Bên cạnh, còn thoảng cái hương nồng thoát thai từ đất đá núi đồi, quện vào nhau làm dâng trào cảm xúc. Mọi thứ trở nên nhỏ bé vì sức lan tỏa của loài hoa Dã Quỳ như tên gọi.

Tôi yêu muôn cánh Dã Quỳ khi đến Lâm Viên, như yêu máu thịt của thể hệ con cháu của tôi đang trải ra trên mảnh đất cao nguyên này. Thế hệ tiếp nối đang đổ mồ hôi bên luống cải, luống cà chua, bên những đàn lợn thả rông, tùm tùm lang thang bên đồi, hay những chú thỏ ngơ ngác dễ thương, đang nằm yên thân thiện trong bàn tay đơn sơ của đứa cháu nội của tôi, như món đồ chơi. Trời cho trẻ nhỏ miền núi những hình ảnh thật gần gũi với thiên nhiên.

Có một lần theo chân anh ‘sui’ trèo lên ngọn núi Bà đang đắm mình trong dải sương mù buổi sáng để đào sâm. Cái cảm giác khám phá thật vui và hồi hộp khi leo lên độ cao, tận hưởng được không khí trong lành của núi rừng cao nguyên. Đi men theo bờ suối, băng qua các cụm rừng già, theo con đường mòn vừa đủ bước chân, hướng lên cao, có lúc phải bò theo vách đá như những chú cắc kè bông. Anh ‘sui’ và các cháu bước thoăn thoắt như con thú, với đôi chân trần, một cái gùi hờ nhẹ trên vai. Tôi nghiệp cho thân tôi đến từ miền sông nước, quanh năm với thuyền ba lá, không mang gùi sau lưng như anh ‘sui’ của tôi, nhưng khổ nổi phải mang cái bụng “bia đồng bằng” phía trước, chân lại mang đôi dép nhựa, cần cái từng bước chân. Thịnh thoảng anh ‘sui’ quay lại cười khuyến khích, nụ cười hiền từ, chân chất của người anh em sống trên vùng cao. Rồi anh ‘sui’ lại chờ... và tôi lại cố bơi theo trong những bước mỗi nhừ của đôi chân.

Càng lên cao trên núi, cảnh vật cây cối xung quanh như vẫn còn nguyên sơ. Tiếng chim rừng đập cánh bay khi nghe có bước

chân người lạ, vài con thỏ vọt phóng đi vì động chổ. Rừng hoang sơ thật đẹp ngoài sức tưởng tượng dưới góc nhìn của người đồng bằng lên thăm miền núi, khi đưa mắt nhìn xung quanh và cảnh vật hiện ra trong tầm nhìn xuống dưới. Xa xa hồ nước Đa Nhim mờ mờ, với hai ống nước to chạy dọc xuống theo hai hàng điện, như bóng người sơn nữ nằm buông mình lên núi, chân nàng chạm đất Sông Pha...

Tùng củ sâm len lỏi trong đất đá, đất nùm, lẫn những con trùng hổ lớn như con rắn làm giật mình. Sâm núi Bó chính, hay sâm Phú Yên là tên gọi, có rất nhiều ở vùng này. Ngâm uống thơm và ngon, có cảm nhận thật khỏe, không khác nào sâm Cao Ly.

Thật hạnh phúc khi trải nghiệm thực tế một chuyến thăm, và có dịp nào tái lại, không biết khi đó còn đủ sức khoẻ để trèo lên núi Bà một lần nữa?

*Núi Bà có đỉnh mờ sương khói
Tùng bước lên cao
Nhà phố dưới chân mình
Đốc treo vách đá nằm im
Ngàn thông vi vút ngực rền trống kêu
Cái lạnh hiu hiu, và cả gió chiều
Củ sâm len lỏi, đá nhiều cỏ hoa
Chiều xuống núi
Uống rượu cần
Hút một hơi, bỏ cò xuống gần lại say
Lờ mờ ánh mắt, mờ mờ bóng mây
Cái say ngây ngất, chẳng biết ngày hay đêm
Hanh heo com nếp vàng ươm
Lửa như hun khói quyện hương thơm nồng
Mai về sông nước Cửu Long
Hẹn ngày trở lại, ngắm mờ mờ núi đồi*

Tôi nhớ về Lâm Viên, khi giòng máu di truyền, hậu duệ TSQ của tôi, đang thấm vào đất đồi ở nơi cao đó.

CTSQ Phạm Trần.